Acatistul Sfântului Antonie cel mare

(s.v. 17 ianuarie / s.n. 30 ianuarie)

Sfântul cuvios Antonie cel mare (s.v. 17 ianuarie / s.n. 30 ianuarie):

https://www.academia.edu/45388328/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Antonie_cel_mare_17_ianuarie_

https://archive.org/details/sf.-antonie-cel-mare-nou/mode/2up

***

Materiale despre Sfântul cuvios Antonie cel mare:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Antonie-cel-mare-(17-ian-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=+Antonie+cel+mare+

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta

este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Sfantului Antonie cel mare - Arhidiacon Vlad Rosu:
https://www.youtube.com/watch?v=WrkI9hzoRYc

***

Condacul 1
Fugind de întunericul cel negru al Egiptului, ai căutat pământul cel de viaţă dătător al pustiului. Prin înfrânare şi nevoinţă veştejind săltările trupului, prea lăudate, te-ai făcut pildă monahilor, de Dumnezeu cugetătorule, celor ce cântă: ***Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!***

Icosul 1
Om cu firea te-ai arătat, părinte, dar te-ai văzut împreună cetăţean cu îngerii, căci ca un fără de trup ai vieţuit pe pământ, prea cuvioase Antonie, lepădând toată purtarea de grijă a trupului, pentru aceasta grăim ţie:
Bucură-te, odrasla cucernicului părinte;
Bucură-te, ramura credincioasei maicii sfinte;
Bucură-te, vlăstarul cel neveştejit al Egiptului;
Bucură-te, povăţuitorul cel mare al pustiului;
Bucură-te, că din tinereţe lui Hristos ai urmat;
Bucură-te, că fireşte de trup te-ai depărtat;
Bucură-te, arătătorule al căilor monahiceşti;
Bucură-te, cel ce voieşti mântuirea muritorilor;
Bucură-te, izbăvitorul din înşelăciuni ai celor mulţi;
Bucură-te, dătătorul râurilor de tămăduiri;
Bucură-te, prin care Dumnezeu s-a prea înălţat;
Bucură-te, prin care satana s-a ruşinat;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 2
Văzându-te pe tine, de Dumnezeu purtătorule, vrăjmaşul, la înălţime ridicat, se ispitea a te împiedica de la toate faptele bune, însă după puţin s-a ruşinat de sporirea ta, care, nevoindu-te cu trupul şi înălţându-te cu sufletul, cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2
Având cunoştinţa celor ce sunt ca şi cum nu ar fi, ai trecut cu vederea trecătoarele desfătări ale vieţii; deci în mormânt închizându-te, prin multe necazuri te-ai înţelepţit, nădejdea spre Dumnezeu punându-ţi; pentru care auzi acestea:
Bucură-te, insuflătorule al nădejdii în Dumnezeu;
Bucură-te, pierzătorule al nebuniei vrăjmaşului;

Bucură-te, cel ce nu te înspăimânţi de rănirile lui;
Bucură-te, biruitorul uneltirilor lui;
Bucură-te, lauda cea vestită a pământului Egiptului;
Bucură-te, cel mai strălucit decât toţi monahii, lumina cea mai strălucită;
Bucură-te, floarea cea de Dumnezeu împodobită a cuvioşilor;
Bucură-te, frumuseţea cea preastrălucită a sfinţilor;
Bucură-te, luminat desluşitor al înţelepţilor;
Bucură-te, luceafărul strălucitor al luceferilor;
Bucură-te, izvorul cel viu al pustiei;
Bucură-te, glasul cel puternic, risipitor al trândăviei;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 3
Puterea Celui Preaînalt tare te-a făcut în toate, Antonie fericite, că văzând pornirea vrăjmaşilor cea neputincioasă venind asupra ta, neclintit ai rămas şi, cu darul înconjurat fiind de toate părţile, cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3
Având dumnezeiască dorinţă, încă mai mult a fi necăjit, cugetătorule de Dumnezeu, ai văzut dumnezeiescul har; că din cer lumina pogorându-se, te-a cercetat pe tine în nevoinţă, şi glas ai auzit, întărindu-te şi grăind:
Bucură-te, fiule al dumnezeieştii lumini;
Bucură-te, locaş al Duhului Sfânt;
Bucură-te, făclia cea nestinsă a liniştii;
Bucură-te, canonul cel prea drept al înfrânării;
Bucură-te, privirea cea prea dulce a îngerilor şi a oamenilor;
Bucură-te, mărirea cea lăudată a celor aleşi;
Bucură-te, izgonitorule al patimilor omeneşti;
Bucură-te, îmbogăţitorule de dumnezeiesc har;
Bucură-te, pîrinte întâistătător al părinţilor;
Bucură-te, preacinstite iscusit păzitor al celor neînsoţiţi;
Bucură-te, cel ce covârşeşti întru cunoştinţă pe cei înţelepţi;
Bucură-te, cel ce întăreşti pe credincioşii cei căzuţi ridicându-i;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 4
Aprins fiind de dumnezeiască dorinţă, către muntele pustiului ai alergat, Antonie, bucurându-te; iar cel nărăvit întru răutate, un disc mare de argint a pus înaintea ta, însă tu ca pe un gunoi defăimându-l cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4
Nevoindu-te mai presus de fire, părinte Antonie, şi biruind relele vicleşuguri diavoleşti, mai presus de acestea te-ai arătat, deci, făcându-te cetăţean al pustiei, auzi acestea:
Bucură-te, canonul şi temelia pustnicilor;
Bucură-te, plângerea împotriva răilor vrăjmaşi;
Bucură-te, slujitorule al slujbelor celor mai bune;
Bucură-te, dătătorule al celor ce cer cele dumnezeieşti;
Bucură-te, că rău ai pătimit, vrăjmaşului împotrivindu-te;
Bucură-te, că, unindu-te cu Dumnezeu, te-ai veselit;
Bucură-te, minunea cea prea veselitoare a îngerilor;
Bucură-te, cel ce eşti rană grea a demonilor;
Bucură-te, credinciosule slujitor al lui Dumnezeu;
Bucură-te, înaintestătător al credincioşilor;
Bucură-te, prin care s-au deşertat cetăţile;
Bucură-te, prin care munţii în cetăţi s-au schimbat;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 5
Vrând a trece Nilul, părinte de Dumnezeu purtătorule Antonie, luntre neaflându-se, te-ai suit pe un crocodil, mergând spre cercetarea rugătorilor tăi, cântând împreună cu dânşii lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5
Văzându-te tinerii Egiptului în pustie locuind, ca pe unul mai presus de oameni, şi auzind învăţătura ta, s-au schimbat cu dumnezeiască schimbare; pentru care, slăvind pe Dumnezeu, grăim ţie:
Bucură-te, cel ce eşti om între îngeri;
Bucură-te, cel ce eşti înger între oameni;
Bucură-te, cel ce, prin pildele tale, pământul l-ai făcut cer;
Bucură-te, cel ce, prin faptele tale, ai slujit lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai surpat sprânceana demonilor;
Bucură-te, cel ce ai înălţat viaţa muritorilor;
Bucură-te, tăinuitorule al dumnezeieştii stăpâniri cea în trei Sori;
Bucură-te, povăţuitorule al dumnezeieştii petreceri;
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi;
Bucură-te, mântuirea multora;
Bucură-te, că ne povăţuieşti pe noi a urma ţie;
Bucură-te, că urmând poveţelor tale, adunăm sufletului bogăţie;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 6
Propovăduitor al dreptei credinţe celor fără de Dumnezeu te-ai arătat şi voind a te face mucenic, cu bărbăţie în oraş ai intrat; dar, neîmplinindu-ţi dorinţa, cu singură bunăvoinţă te-ai făcut desăvârşit nevoitor, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6
Ca un luceafăr în pustiul Egiptului strălucind, întunericul înşelăciunii ai gonit şi, săvârşind pururea tămăduiri, prin tine Dumnezeu S-a prea slăvit; pentru care primeşti de la noi acestea:
Bucură-te, prin care se împodobesc cuvioşii;
Bucură-te, prin care oamenii se mântuiesc;
Bucură-te, dumnezeiască mângâiere a bolnavilor;
Bucură-te, harul cel dumnezeiesc al călătorilor;
Bucură-te, că ai vindecat prin rugăciune pe cea îndrăcită;
Bucură-te, prea fericite, cel ce de toţi te-ai depărtat;
Bucură-te, că îndată în pustie ai fugit;
Bucură-te, cel ce viaţă îngerească ai uneltit;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut dumnezeiesc slujitor;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat pentru noi mijlocitor către Domnul;
Bucură-te, povăţuitorul poporului către Dumnezeu;
Bucură-te, împăciuitorul oamenilor cu Dumnezeu;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 7
Rămânând în munţii pustiului marele Antonie, hrană de la saracini avea, apoi lucrând pământul, cu grâu şi cu finice se hrănea, fiarele înfricoşându-se, iar pe credincioşi îndemnându-i a cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7
Nou oraş ai arătat adâncimea pustietăţii, Antonie fericite, cel deopotrivă cu îngerii; căci ca un alt Ierusalim şi Sinai muntele tău s-a preamărit, şi ca un alt Moise şi Ilie arătându-te, auzi acestea:
Bucură-te, al doilea Moise cu faptele;
Bucură-te, al doilea Ilie cu chipurile;
Bucură-te, cel ce blândeţii lui David te-ai asemănat;
Bucură-te, cel ce cărările Botezului ai urmat;
Bucură-te, cel ce ai izvorât apă monahilor în loc însetat;
Bucură-te, cel ce lui Pavel cel simplu te-ai asemănat;
Bucură-te, cel ce în fiecare zi ai sfătuit pe monahi;
Bucură-te, cel ce ai povăţuit îndeosebi pe cei gresiţi;

Bucură-te, cel ce ai vindecat pe cei orbi;
Bucură-te, cel ce ai îndreptat pe cei slăbănogi;
Bucură-te, cel ce ai gonit patimile cele sufleteşti;
Bucură-te, cel ce ai vindecat durerile cele trupeşti;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 8

Străină minune! Văzând vânarea în multe feluri, nicidecum nu te-ai înspăimântat, de trei ori fericite; iar vânătorul, dumnezeiasca ta faţă văzând, de frică fiind cuprins, îndată a murit, făcându-te tu pildă tuturor celor ispitiţi, a cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cu totul vesel te-ai arătat, văzând înălţarea sufletului lui Ammun, pe care ai arătat-o celor împreună cu tine întrebat fiind de dânşii, de Dumnezeu purtătorule Antonie; deci, văzând sfinţenia ta, minunându-ne, grăim ţie:
Bucură-te, însuţi văzătorule al tainelor;
Bucură-te, trecătorule cu vederea al pământeştilor lucruri;
Bucură-te, luminarea adevărată a celor necunoscători;
Bucură-te, grabnică supunere a supuşilor;
Bucură-te, că pe cele viitoare, ca pe cele de faţă le vedeai;
Bucură-te, că arătai cu putinţă pe cele cu neputinţă;
Bucură-te, că ai mântuit pe tinerii cei îndrăciţi;
Bucură-te, cel ce ai tămăduit pe cei bolnavi de ochi;
Bucură-te, cel ce vedeai înălţarea sufletelor;
Bucură-te, cel ce mai înainte spuneai ieşirea lor;
Bucură-te, toiagul cel bun al monahilor;
Bucură-te, cinstită împodobire a credincioşilor;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 9

Tot darul cel dumnezeiesc, ca şi Pavel ai primit, ca cel ce te-ai făcut şi tu, toate tuturor, pe toţi covârşindu-i Antonie, până şi în văzduh te-ai răpit, cuvioase, pentru care, încutremurat cu totul cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Pe ritorii cei mult vorbitori, ca pe niste peşti fără de glas i-ai arătat prin cuvintele tale, de Dumnezeu purtătorule, că, istorisind despre Dumnezeu, cuvintele tale asemânându-le cu lucrurile, te-ai făcut minunat şi mărit;
Bucură-te, cel ce veseleşti auzul credincioşilor;

Bucură-te, cel ce ai dezlegat împleticirile filozofilor;
Bucură-te, fiu al lui Dumnezeu, după împărtăşire;
Bucură-te, înălţarea prea cuvioşilor după străduire;
Bucură-te, pentru aceasta cântăm ţie:
Bucură-te, versul înţelepciunii lui Dumnezeu;
Bucură-te, vistieria cuvintelor Lui;
Bucură-te, cel mai înţelept decât toţi filozofii;
Bucură-te, cel mai iscusit şi mai înalt în cuvinte;
Bucură-te, preamărită auzire şi grăire a celor înţelepţi;
Bucură-te, preacinstită oglindire a monahilor şi a tuturor celor ce te caută;
Bucură -te, prin care s-a înfiinţat monahismul;
Bucură-te, prin care s-au îndreptat credincioşii;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 10

Grăbindu-te, de Dumnezeu purtătorule părinte, după porunca dinainte primită de la Dumnezeu, te-ai dus către Pavel Tebeul, şi, împiedicându-te de multe ispite, nu te-ai înfricoşat de relele întâmplări şi, dobândind ceea ce doreai, ai încetat întristarea, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

A doua oară, făcând călătoria marele Antonie şi grăbindu-se către Pavel Tebeul, a văzut înălţarea sufletului lui; deci, alergând şi găsindu-l mort, l-a îngropat, luându-i îmbrăcămintea; pentru care grăim lui:
Bucură-te, înger purtător de trup;
Bucură-te, omule cel ce cu Dumnezeu ai vorbit;
Bucură-te, cel ce ai văzut nevoinţele lui Pavel;
Bucură-te, slujitorul îngropării lui;
Bucură-te, cel ce ai istorisit vieţuirea lui;
Bucură-te, cel ce te-ai îmbogăţit cu a lui făptură bună;
Bucură-te, cel ce mai înainte ai cunoscut înşelăciunea eresurilor;
Bucură-te, cel ce ai alinat tulburarea Bisericilor;
Bucură-te, cel ce ai gonit primejdia eresului;
Bucură-te, părtaşul dreptei cunoştinte;
Bucură-te, bună mireasmă a pustiurilor;
Bucură-te, bună insuflare a monahilor;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 11

Nevoind Valachie, cel de cele arieneşti cugetător, a cunoaşte pe Fiul, Dumnezeu prea înalt, te-ai pornit împotriva lui, Antonie, şi el, ticălosul, luând cele după faptele sale, de cal a fost ucis, iar tu lui Dumnezeu cântai: ***Aliluia!***

Icosul 11

Lumina, trimisă de Luminătorul cel mare, arătându-te tu Antonie, ai luminat pe toţi, şi pe ucenici tăi sfătuind, mai înainte le-ai arătat mutarea ta din viaţa de aici, iar ei, de întristare fiind cuprinşi, cântau ţie acestea:
Bucură-te, mângâierea noastră;
Bucură-te, încurajarea tuturor;
Bucură-te, hrănitorul celor flămânzi de cele cereşti;
Bucură-te, sfătuitorul celor doritori de cele sufleteşti;
Bucură-te, că ieşirea ta mai înainte ai cunoscut-o, de Dumnezeu purtătorule;
Bucură-te, următorule ai înţelepţiţilor de Dumnezeu apostoli;
Bucură-te, prin care pământenii se laudă;
Bucură-te, prin care înţelepţii se apără;
Bucură-te, desfătarea slavei tale celei negrăite;
Bucură-te, amintirea hranei tale celei sfinte;
Bucură-te, că învăţăturile tale cu drag le primim;
Bucură-te, că ne mântuim sufletul urmându-ţi sfaturile;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 12

De mare dar s-a învrednicit marele Atanasie, luând amândouă hainele tale, de Dumnezeu purtătorule Antonie, şi scriind dumnezeiasca ta viaţă, cea de una sută şi cinci ani, cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cânţi împreună cu îngerii ca mai înainte cu oamenii, în ceruri veselindu-te, fericite, cântarea cea întreit sfântă lui Dumnezeu, pe care roagă-L pentru cei ce te cinstim pe tine, Antonie, şi cu dragoste cântăm acestea:
Bucură-te, locuitorul celor cereşti;
Bucură-te, împodobitorul celor pământeşti;
Bucură-te, cel ce împreună petreci cu îngerii;
Bucură-te, împreună vorbitorule cu Sfinţii;
Bucură-te, pururea lăudătorule al Preasfintei Treimi;
Bucură-te, fierbinte mijlocitorule al tuturor către Dumnezeu;
Bucură-te, povăţuitorul şi sprijinitorul celor ce te laudă pe tine;
Bucură-te, strălucitule păstor şi învăţătorule al ucenicilor tăi;
Bucură-te, înaintestătător al tuturor cuvioşilor;

Bucură-te, prea cinstitule conducător al celor necăsătoriţi;
Bucură-te, cel ce eşti cald mijlocitor al celor ce poartă numele tău;
Bucură-te, mare apărător al celor ce te cinstesc pe tine;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, prea înţelepte de Dumnezeu purtătorule Antonie, căpetenia părinţilor şi slava cuvioşilor, primeşte de la noi aceste laude ce cu tot sufletul le aducem ţie şi roagă-te lui Dumnezeu pentru noi cei ce cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Om cu firea te-ai arătat, părinte, dar te-ai văzut împreună cetăţean cu îngerii, căci ca un fără de trup ai vieţuit pe pământ, prea cuvioase Antonie, lepădând toată purtarea de grijă a trupului, pentru aceasta grăim ţie:
Bucură-te, odrasla cucernicului părinte;
Bucură-te, ramura credincioasei maicii sfinte;
Bucură-te, vlăstarul cel neveştejit al Egiptului;
Bucură-te, povăţuitorul cel mare al pustiului;
Bucură-te, că din tinereţe lui Hristos ai urmat;
Bucură-te, că fireşte de trup te-ai depărtat;
Bucură-te, arătătorule al căilor monahiceşti;
Bucură-te, cel ce voieşti mântuirea muritorilor;
Bucură-te, izbăvitorul din înşelăciuni ai celor mulţi;
Bucură-te, dătătorul râurilor de tămăduiri;
Bucură-te, prin care Dumnezeu s-a prea înălţat;
Bucură-te, prin care satana s-a ruşinat;
Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!

Condacul 1
Fugind de întunericul cel negru al Egiptului, ai căutat pământul cel de viaţă dătător al pustiului. Prin înfrânare şi nevoinţă veştejind săltările trupului, prea lăudate, te-ai făcut pildă monahilor, de Dumnezeu cugetătorule, celor ce cântă: ***Bucură-te, părinte Antonie, de Dumnezeu cugetătorule!***

Sfântul Antonie cel mare şi cizmarul din Alexandria

Dragii mei, în calendarul lunii ianuarie, între 15 şi 19 ianuarie, sărbătorim patru mari sfinţi egipteni: Părinţii pustiei, primii pustnici ai lumii, Sfântul Pavel tebeul, Sfântul Antonie cel mare, Sfântul Macarie egipteanul, dar şi pe Sfântul Atanasie cel mare, patriarhul Alexandriei. Astăzi vă voi vorbi despre Sfântul Antonie cel mare (251-356), socotit începătorul vieţii călugăreşti, întemeietorul monahismului, alături de Sfântul Pahomie cel mare.

Sfântul Antonie s-a născut în anul 250, în Egiptul de mijloc, într-o familie creştină în care a învăţat să practice credinţa mergând des la biserică. Pe când avea 20 de ani, a intrat într-o duminică în biserică şi ascultând cuvintele Evangheliei ***"De voieşti să fii desăvârşit, du-te de vinde averile tale şi le dă săracilor, şi vei avea comoară în cer şi vino şi urmează Mie" (Matei 19, 21),*** le-a primit ca şi cum i s-ar fi adresat în mod direct.

Astfel, după moartea părinţilor săi, îşi încredinţează sora unei comunităţi de fecioare şi se retrage la marginea satului, într-o colibă, în singurătate şi rugăciune.
La vârsta de 35 de ani se stabileşte la marginea deşertului, unde locuieşte pustniceşte timp de 20 de ani. Devine apoi părintele spiritual al multor călugări din deşertul egiptean. Se mută la Domnul la vârsta de 104 ani.

În timpul vieţii, Sfântul Antonie nu a fost cruţat de cel viclean. Odată, acesta i-a spus: - Antonie, altul ca tine nu există. Eşti cel mai sfânt de pe pământ. Sfântul însă nu s-a lăsat înşelat şi l-a gonit îndată.

A auzit apoi un glas de la Dumnezeu:
- Vrei să vezi cine este cel mai sfânt? Mergi jos în Alexandria şi acolo îl vei afla pe omul acela.
Şi astfel coborî sfântul în Alexandria. Şi după ce trecu de centrul cetăţii şi de locurile mărginaşe, ajunge la un subsol.
- Aici, îi spuse îngerul Domnului, locuieşte cel mai sfânt om din lume.

Când intră, Sfântul Antonie văzu un cizmar şi îl întrebă:
- Tu ce faci aici? Cum vieţuieşti?

- Mă trezesc dimineaţa şi îmi fac cruce. Îmi chem femeia şi copiii, facem rugăciune şi citim Evanghelia. Apoi vin aici la cizmărie şi muncesc. Din tot ce scot, dau şi la unul mai sărac. Plâng pentru păcatele mele şi cer mila lui Dumnezeu.

- Nu faci nimic altceva?

- Nimic altceva.

Şi Sfântul Antonie se minună tare de lucrarea acestui cizmar şi mulţumi lui Dumnezeu că l-a învrednicit să vadă acestea.

Vă mai povestesc astăzi şi o altă întâmplare din viaţa acestui mare sfânt.

În pustia în care se nevoia Sfântul Antonie cel mare se afla şi un izvor, iar lângă el se afla o bucată de pământ oarecum rodnică. Şi vrând sfântul să-şi dobândească singur hrana pentru el şi vizitatorii săi, curăţă locul cu o sapă, semănând puţin grâu şi legume.

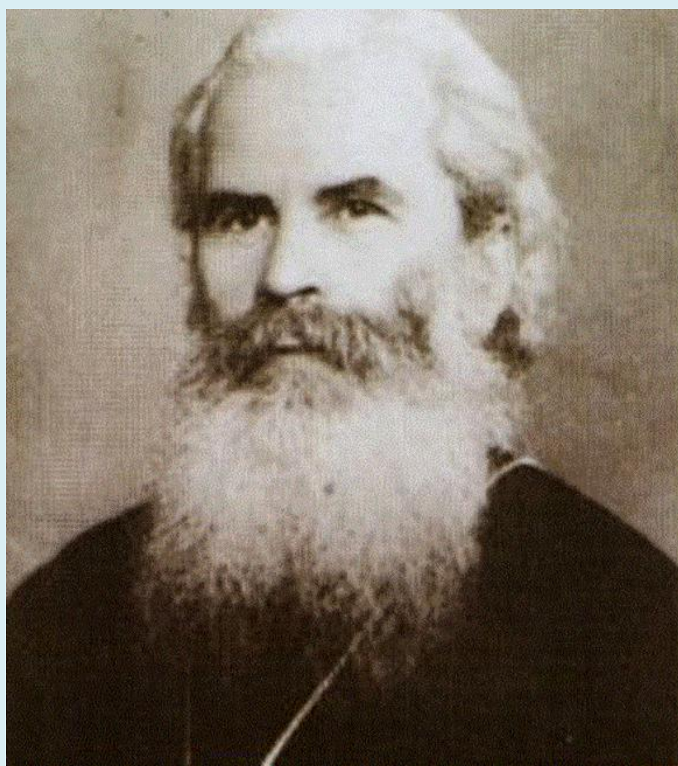
Însă fiarele locului, vrând să bea apă de la izvor, îi distrugeau mereu mica grădină. Aşa că, într-o bună zi, sfântul prinse unul dintre animalele ce îi făceau pagubă şi grăi către toate animalele de acolo:
- De ce-mi faceţi numai pagubă deşi eu nu vă fac nici un rău? În numele lui Dumnezeu vă poruncesc să plecaţi şi să nu mai veniţi aici niciodată!
Atunci fiarele, temându-se la auzul poruncii, au fugit, făcându-se nevăzute.

În încheiere vă redau două cuvinte ale Sfântului Antonie cel mare pentru a le avea şi pe acestea călăuză în viaţa voastră:

"Mânia este semnul vădit al celor ce nu cinstesc pe Dumnezeu."

"***Oriunde vei merge, să ai înaintea ta pe Dumnezeu. Orice vei face, să ai mărturie din Sfintele Scripturi.***"

Protos. Nicodim Măndiţă - Cum a legat Sfântul Antonie cel mare pe diavol şi l-a silit să-i descopere cum luptă pe creştini

Odinioară, pe când marele Antonie se sihăstrea în pustie, a venit diavolul la miezul nopţii, lovind în uşa chiliei, ca să-i deschidă. Marele Antonie, sculându-se şi neştiind cine este cel ce bate, a deschis uşa. Atunci, iată, pe negândite, vede un om ciudat ce stătea afară.

Sfântul, văzându-l, îi zise: ***“Cine eşti tu, care baţi la miezul nopţii în uşa mea, şi ce voieşti?”***

Necuratul drac i-a răspuns: “Eu sunt diavolul.”

Sfântul l-a întrebat: ***“Cum ai îndrăznit de ai venit aici, prea înrăutăţitule?”***

“Am venit, i-a răspuns diavolul, ca să-ţi spun cum se luptă monahii şi ceilalţi creştini, ocărându-ne în tot ceasul şi cum pe mireni îi întorc lesne la voia mea.”

Sfântul: ***“Prea împielițatule, pentru ce faci aceasta?”***

Dracul: “Aceasta o fac, pentru că eu urăsc pe monahi, fiindcă şi lucifer, stăpânul meu (satana), prea mult îi urăşte, fiindcă Dumnezeu vrea ca din aceştia să alcătuiască, adică să completeze locurile din care am căzut noi, făcând îngeri în locul nostru din preoţii cei buni şi din monahii cei smeriţi. Pentru aceasta, dar, avem noi atâta urâciune asupra lor.”

Cuviosul Antonie leagă pe diavolul

Evlaviosul Antonie, auzind acestea de la diavol, l-a legat cu puterea lui Dumnezeu, zicând: ***“Fiindcă ai venit aici, diavole, te jur pe Numele Dumnezeului tuturor, Cel ce a făcut toate, să stai aici până când îmi vei mărturisi toate câte ai făcut şi câte le faci în fiecare zi creştinilor.”***

Dracul, îngrozindu-se, a zis: “Pentru ce m-ai legat, Antonie? Eu am venit numai ca să-ţi spun lauda mea, cum luptăm noi pe monahi şi pe ceilalţi creştini, şi tu m-ai legat?”

Sfântul: ***“Spune-mi lucrările dracilor, ce fac ei monahilor şi celorlalţi creştini.”***

Dracul: “Ascultă, Antonie, noi, mai înainte, eram îngeri însă lucifer, începătorul nostru, căzând pentru mândria lui, fiindcă a voit a-şi pune scaunul său mai presus decât al lui Dumnezeu, cugetând în sine a se face asemenea lui Dumnezeu: ***“În cer mă voi sui, deasupra stelelor cerului voi pune scaunul meu, şedea-voi pe muntele cel înalt, peste munţii cei înalţi, care sunt spre miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor, fi-voi asemenea Celui Preaînalt.” (Îs. 14; 12-14)*** Îndată ce a gândit aceasta, a şi căzut din cer jos, în cele mai dedesubt ale pământului, urmând şi noi după dânsul.

Din această pricină, noi, din îngeri luminaţi, ne-am făcut diavoli întunecaţi, pentru care lucru avem multă urâciune asupra preoţilor, a monahilor şi a dreptcredincioşilor creştini, pe care îi supărăm neîncetat. Să ştii însă că nimic altceva nu ne omoară mai mult decât rugăciunea, postul şi smerenia, pe care le au monahii şi unii dintre ceilalţi creştini. Pentru aceasta, noi ne silim foarte mult să-i facem ca nici să se roage, nici să postească şi nici să se smerească, ci să se lenevească, să nu postească şi să se mândrească.

Aşa, de pildă: să zică unii că sunt frumoşi, fiind urâţi; alţii, că sunt învăţaţi, neştiind buchiile… Apoi băgăm multă vrajbă între unii şi alţii din ei, ca să se sfădească. Pentru aceste pricini, mergem din loc în loc şi pe unii îi facem de se

leapădă de Hristos, pe alţii, să lase viaţa monahicească şi să se facă mireni şi cu acest chip îi luăm împreună cu noi în munca cea veşnică.

Mai ascultă încă: Să ştii iarăşi că nu ne supără atât de mult nici postul şi nici rugăciunea, precum ne supără smerenia, pe care o vedem la mulţi monahi şi la oarecare din mireni, pe care ne silim foarte mult a-i trage la noi, în slujbele noastre. Precum viermele care, hrănindu-se din lemn, se sileşte a-l usca pe acesta şi a-l face netrebnic de a mai aduce rod, în acest chip ne silim şi noi ca să uscăm inimile lor, de a nu mai rodi fapte bune lui Dumnezeu. După aceea, îi aruncăm în munca cea veşnică.

"Diavolul sileşte pe creştini la beţii şi ucideri

Cuviosul Antonie, auzind acestea, iarăşi l-a întrebat pe diavol: ***"Dar pe mireni pentru ce îi supăraţi?"***

Diavolul: "Fiindcă Hristos, prin Adam, a aruncat din cer pe începătorul nostru şi pentru aceasta avem mare urâciune asupra lor. Antonie, vezi tu aceste cuţite mari pe care le ţin la brâul meu? Toate acestea pentru dânşii le am. Când ei se îmbată de vin şi, mai ales, de alte băuturi beţive, eu îi îndemn la bătaie. Atunci ei, din cuvânt în cuvânt, se aprind de mânie şi, mai îndemnându-i şi eu, încep a se înjunghia. Dar nu numai eu singur fac aceasta, ci şi toţi ceilalţi fraţi ai mei."

Sfântul: ***"Şi unde sunt fraţii tăi?"***

Diavolul: "Sunt duşi la oarecare loc unde se face târg mare (iarmaroc). S-au dus acolo, ca să facă tulburări."

Sfântul: ***"Şi cum se numesc ei?"***

Dracul: "Unul se numeşte deşert, adică dracul slavei deşarte, iar celălalt, mânios, adică dracul mâniei, fiindcă învrăjbeşte pe oameni, de se bat, făcând şi alte multe răutăţi, adică să meargă oamenii la judecăţi, cheltuindu-şi averile lor, de unde avem şi noi multă dobândă, adică: parte. Numai pe aceia îi avem vrăjmaşi care nu vor să meargă la judecăţi. Pentru aceea şi noi, pe acei creştini care nu voiesc să facă voile noastre, îi supărăm foarte mult, luptându-ne cu ei însă adeseori nu facem nimic. Şi, când mergem la începătorul nostru, ne ceartă foarte mult şi ne ocărăşte, pentru aceste nereuşite ale noastre.

Când sunt pedepsiţi sau cinstiţi diavolii

Extenuat de ciudă, necaz şi chinuri în nevăzutele legături, diavolul s-a rugat Sfântului Antonie, zicând: “Rogu-te, Antonie, lasă-mă să mă duc, fiindcă am şezut multă vreme aici şi am întârziat, deci nu mă mai întreba, că am să fiu pedepsit mult de stăpânul meu.”

Sfântul: ***“Câţi ani aveţi, prea înrăutăţiţilor vrăjmaşi, de când supăraţi lumea şi încă tot nu v-aţi săturat? Pentru aceasta, iarăşi te jur pe Atotputernicul Dumnezeu, ca să-mi spui adevărul, răspunzând la tot ce te voi întreba.”***

Dracul: “Antonie, pentru ce m-ai legat iarăşi? Nu vezi că eu mă grăbesc să mă duc, fiindcă am întârziat prea mult aici? În acest timp, pierdut aici, aş fi întors la voia mea pe mulţi oameni. Dacă tu nu mă laşi, când mă voi duce, groaznic mă va certa stăpânul meu. Întreabă-mă degrab, fiindcă toţi fraţii mei se duc cu ceva daruri la începătorul şi stăpânul nostru şi numai eu n-am cu ce mă arăta, că m-ai făcut lipsit de darul meu şi mă vor ocărî fraţii mei, care s-au dus la târg.”

Sfântul: ***“Care este sminteala cea mai mare pe care o aduceţi voi oamenilor? ”***

Dracul: “Slava deşartă, că într-aceasta cuprinzându-i, ei înnebunesc, până se apucă la sfada unul cu altul. Apoi, ajungând şi fratele meu, mâniosul, le dă îndoită mânie şi slavă deşartă. Atunci, întunecându-se cu totul, fac toate, orice voim noi, adică: bătăi, vărsări de sânge, ba, până şi omoruri. După aceea, mergem la stăpânul nostru care, bucurându-se mult de noi, ne învredniceşte de mai mare cinste. ”

Sfântul: ***“Dar cum de nu vă temeţi voi de Dumnezeu şi îndrăzniţi să aduceţi atâta sminteală creştinilor?”***

Dracul: “Antonie, noi avem de la Dumnezeu slobozenie să facem oricâte vom vrea, precum şi Îngerii ne lasă să facem orice voim. Această slobozenie ni s-a dat de la Dumnezeu, pentru ca să se cunoască cei credincioşi din cei necredincioşi, pentru că cei ce au credinţă statornică nu fac voile noastre. Mergem încă şi la mesele (nunţi, cumetrii, priveghiuri, înmormântări, şezători, serbări, unde se nasc jocuri, deoarece nimeni nu ne opreşte, fiindcă acolo sunt teritoriile împărăţiei noastre – a beznei şi a întunericului – şi ne bucurăm şi noi împreună cu dânşii. Ba încă, făcându-i robi ai noştri, lasă pe Dumnezeu şi ni se închină nouă. Deşi creştinii de multe ori ne ocărăsc pe noi, când încep a bea vin şi joacă, iarăşi fac voile noastre.

Diavolii întunecă pe creştini în zile de sărbătoare

Uimit de cele ce auzea descoperindu-i-se, omul lui Dumnezeu i-a zis apăsat: ***“Diavole, te jur iarăşi pe Numele lui Dumnezeu să-mi spui mai spui şi aceasta: Duminică, ce faceţi voi creştinilor?”***

Dracul: “Noi niciodată nu ne odihnim, nici nu încetăm în toată vremea tulburările şi smintelile; ci totdeauna ne aflăm între-însele, dar, mai ales Duminica şi în alte sărbători, multe sminteli aducem şi facem creştinilor: pe unii, îi facem să coase, pe alţii, să croiască, pe unii, să vândă şi să cumpere, pe alţii, să cânte cântece lumeşti, să joace, pe unii, să râdă şi să bârfească. Pe unele femei, le silim să lucreze, pe altele, să târguiască; dar, mai ales, şi pe bărbaţi, şi pe femei, îi facem să doarmă mult Duminică şi să nu meargă la Biserică. Le dăm dureri la cap şi la trup, ca să aibă pricină să spună că nu pot să meargă la Biserică. Iarnă, le dăm căldură în vremea somnului, iar vara le dăm somn dulce. Astfel, le îngreuiem capul mult, ca să nu poată a se deştepta şi a merge la Biserică – şi aşa ei împlinesc voile noastre.

Pe acei creştini binecredincioşi, care se întorc la cunoştinţă lui Dumnezeu, îi părăsim şi fugind de la dânşii, ne ducem la cei ce fac voile noastre şi iubesc mai de aproape viaţa aceasta şi banii pentru care lucrează Duminica şi sărbătorile.

Să mai ştii, Antonie şi aceasta, că cei care cinstesc pe Sfinţi – şi Sfinţii se roagă lui Dumnezeu pentru dânşii şi li se iartă păcatele lor. Aceştia, fugind de noi şi noi plângem cu amar pentru pierderea lor, fiindcă mult se mâhneşte începătorul nostru pentru dânşii. Atunci, face sobor mare stăpânul nostru şi chemând pe toţi dracii, foarte mult ne ocărăşte şi ne ceartă, pentru că n-am fost în stare a aduce în partea noastră pe toţi acei creştini şi monahi pe care îi aveam mai înainte. Atunci, noi, aprinzându-ne mai mult de mânie şi de zavistie asupra lor, iarăşi ne ducem la ei şi atât îi încurcăm şi-i tulburăm, încât ei iarăşi se întorc către stăpânul nostru, făcând toată voia noastră. Drept aceea, mai marele nostru se bucură foarte mult şi, învrednicindu-ne de mai mare cinste, iarăşi trimite pe fiecare dintre noi la felurite slujbe, adică: pe unii, pe mare, ca să îndemne pe corăbieri să jefuiască pe neguţătorii (pasagerii) lor şi să-i arunce în mare, pe alţii, în râuri. Apoi, trimite pe unul mai mare cu 150 de draci, ca, tulburând marea, să primejduiască corăbiile şi întărâtând pe corăbieri, să se deznădăjduiască şi să-şi blesteme credinţa, zicând şi alte multe hule, sudalme şi înjurături de Cele Sfinte. Pe alţii, ca să-i omoare pe oameni, alţii să meargă la jocuri de cărţi sau la alte sminteli ca acestea, vătămătoare de suflet, ca să se certe şi să se ocărască unii pe alţii. Pe aceia, puţin câte puţin întărâtându-i noi, se iau la bătaie şi aşa fac voia noastră. Noi le dăm lor încă multă mânie, ca să-şi piardă plata de la Sfântul acela pe care ei îl prăznuiesc. Alţi draci, fraţi de-ai mei, se bagă între bărbaţi şi femeile căsătorite, aducând în casă multă tulburare şi sfadă, până ce, de multe ori, se bat. Alţi draci se duc la acei care au

multă avere, cărora le împietresc inimile, ca să nu le fie milă nicidecum de cei săraci, ba încă, mai vârtos îi silesc pe bogaţi a răpi viile şi ţarinile sărmanilor. La acestea, noi ne ostenim luptând foarte mult, pentru a nu se milostivi bogaţii spre cei săraci.”

Sfântul: ***“Juru-te pe tine iarăşi pe Dumnezeul cerului şi al pământului, ca să-mi spui şi aceasta: ce aveţi voi, dracii, cu cei săraci?”***

Dracul: “Noi, de la cei săraci care fură, avem mare folos şi bucurie, fiindcă devin şi rămân robi ai noştri, iar de la cei ce-şi păzesc credinţa lor n-avem nici un câştig. ”

Sfântul: ***“Dar pe cei care dau argintul lor cu camătă cum îi aveţi?”***

Dracul: “Aceia sunt prietenii noştri.”

Propovăduitorii diavolului

Toate acestea auzindu-le avva Antonie, a zis: ***“Diavole înrăutăţit şi necurat, cum îi aveţi voi pe aceia care fac farmece, descântă, ghicesc?”***

Dracul: “Aceştia sunt ca nişte propovăduitori ai noştri, care înşeală lumea, de vine către noi. De la aceştia, avem mult câştig, căci, lepădându-se de Dumnezeu, ei întorc spatele Bisericii Lui şi fac voile noastre (adică vrăji), făcându-ne pe noi dumnezei şi aşa, cu aceste slujbe ale noastre, ne cheamă pe noi pentru a da la vreun bolnav sănătate. Atunci, dracul farmecelor trimite 18 slujitori, ca să facă năluciri cum că prin farmece s-a sculat bolnavul. Îndată după aceasta, dracul farmecelor scrie în condica sa pe toţi acei care sunt părtaşi acestui păcat, pentru care lucru, stăpânul nostru se bucură foarte mult de dânşii şi îi învredniceşte de mai mare cinste. ”

Sfântul: ***“Pe acei care nu cinstesc Sfânta Duminică, cum îi aveţi?”***

Dracul: “Ca părinţii pe copiii lor, pentru că în ziua Duminicii ne-a răpit Hristos pe toţi pe care îi aveam în iad.”

Sfântul: ***“Pentru ce aţi îndemnat voi pe evrei de au răstignit pe Domnul nostru Iisus Hristos?”***

Dracul: “N-am ştiut că este Dumnezeu, ci L-am socotit de prooroc, dar ne-am înşelat, căci nimenea nu poate şti Tainele lui Dumnezeu.

Urâciunea între creştini

Astfel, dracul, tremurând de frica răspunderii şi a pedepsei, s-a rugat Sfântului Antonie, zicând: "Antonie, te rog, lasă-mă să mă duc, pentru că prea mult am zăbovit şi nu voi mai avea de-acum pace cu fraţii mei."

Sfântul: ***"Viu este Domnul Dumnezeul meu, nu te voi lăsa până ce nu-mi vei spune toate vicleşugurile diavolilor. "***

Dracul: "Prea mult rău mi-ai făcut, Antonie, că mă întârzii şi ţinându-mă aici fără nici un câştig, foarte mult mă păgubesc, pierzând şi cinstea mea de la stăpânul meu."

Sfântul: ***"Spune-mi şi aceasta: pe cei care nu se iubesc unii pe alţii, cum îi aveţi?"***

Dracul: "Aceştia sunt cumetrii noştri, fiindcă nici noi nu avem dragoste între noi şi acolo unde este dragoste nu putem intra ca să facem cele ce voim noi. Urâciunea dintre creştini e foarte mult plăcută stăpânului nostru, fiindcă Dumnezeu nu cere nimic altceva de la oameni fără numai dragoste. Pentru aceasta, noi stăm departe de cei care au dragoste către vecinii lor."

Sfântul: ***"Dar pe cei care dau milostenie la săraci, cum îi aveţi?"***

Dracul: "Aceştia înfig multe cuţite în inimile noastre, căci toţi aceia care se milostivesc spre săraci aduc spre milostivire pe Însuşi Dumnezeu şi îndată când dau milostenie la săraci, se şterg din condica noastră păcatele lor şi pierdem atunci toate ostenelile şi câştigul nostru."

Sfântul: ***"Dar, pe cei ce opresc dreptul săracilor, cum îi aveţi?"***

Dracul: "Aceştia sunt zarafii noştri, fiindcă, pe de o parte, ei opresc dreptul săracilor, iar pe de alta, noi îl răpim de la ei. Pentru aceasta, ei niciodată nu se mai satură, de care lucru, noi foarte ne bucurăm. O, Antonie! Cum de n-am ştiut eu că ai avut de gând să mă ţii aici atâta vreme, că aş fi fugit departe de tine."

Sfântul: ***"Şi eu mă mir cum faceţi voi, dracii, atâta rău lumii!"***

Dracul: "Fiindcă Dumnezeu ne-a blestemat ca să nu mai avem nici un bine, ci de la bine totdeauna să fim depărtaţi. Pentru aceasta, orice rău de tot felul lucrăm în

lume, până şi la împăraţi, patriarhi, mitropoliţi, preoţi, monahi şi cuvioşi, la bogaţi, la săraci şi, în scurt, la toţi le dăm iubirea de argint, râvnă amară, zavistie, urâciune şi toate celelalte rele pentru care ei se fac prieteni ai noştri. Şi ce încă să-ţi mai spun, Antonie? Meşteşugurile noastre sunt nenumărate.”

Diavolul împiedică pe copii a învăţa carte

Toate acestea auzindu-le marele Antonie, l-a întrebat: ***“Dar copiilor ce le faceţi când se joacă?”***

Dracul: “Acolo, avem noi darul nostru şi facem multe meşteşuguri, ca să se taie, să-şi scoată ochii, să-şi frângă mâinile şi picioarele şi multe alte rele facem, ca să se mânie unul asupra altuia, să se ducă părinţii lor pe la judecăţi şi pe la stăpânitori, cheltuindu-şi averile lor în zadar, din care avem şi noi câştig, căci ne folosim dintr-amândouă părţile.”

Sfântul: ***“La şcoală, unde învaţă dascălul pe copii, vă duceţi şi acolo, ca să faceţi sminteli?”***

Dracul: “Mergem şi acolo însă stăm departe, pentru că ţin în mâinile lor cărţi bune, prin care ne osândesc foarte mult şi ne clevetesc. Pentru aceasta, nu ne ducem aproape de ei, ci numai, când încetează de a mai citi, atunci ne apropiem de dânşii şi le punem în minte multe gânduri, ca să urască învăţătura şi să nu mai citească, adică să urască cuvintele lui Dumnezeu şi să facă voia noastră, fiindcă, din citire, mulţi copii vin la cunoştinţă de Dumnezeu, de la care, pe urmă, prea mult ne nedreptăţim. Aceasta suferind-o noi adeseori, ne silim a-i răsplăti pe copiii de şcoală, punându-le în minte mustrările, pedepsele şi multele bătăi ce le sufăr ei când nu-şi învaţă lecţiile ori când fac nebunii. Deci, după ce astfel depărtăm de la ei Darul lui Dumnezeu, îi trecem în condica noastră. Fiindcă cei care învaţă carte prea mult ne ocărăsc şi ne prăbuşesc groaznic prin luminare şi bunele purtări creştineşti, pentru aceea şi noi, dracii, facem pe copii să urască învăţătura şi să nu voiască nici măcar să vadă cartea. Pe părinţii lor, de-asemeni îi facem a se lenevi şi a nu-i pedepsi ca să înveţe carte, fiindcă prin Sfintele cărţi se slăveşte Dumnezeu din Darul ce au într-însele.”

Acestea auzindu-le Sfântul de la diavolul, a zis către dânsul: ***“Să te osândească Domnul Dumnezeu pe tine, duh înrăutăţit şi necurat, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui.”***

Acestea zicând marele Antonie, îndată s-a făcut nevăzut dracul. Sfântul, rămânând uimit în acel ceas, s-a rugat în duh şi în adevăr cu lacrimi fierbinţi, zicând această rugăciune: ***"Doamne, Atoţiitorule, Dumnezeul milei, Cel ce ai făcut cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt într-însele, Însuţi Stăpâne, Iubitorule de oameni, Doamne, izbăveşte-mă de cursele vicleanului diavol…"***

Astfel rugându-se Sfântul, a adormit puţin. ***Atunci, venind îngerul Domnului şi apropiindu-se de dânsul, i-a zis: "Antonie, văzut-ai pe vicleanul?"***

"Aşa, l-am văzut, a răspuns Sfântul, dar cine eşti tu care îmi grăieşti?"

Îngerul a zis: ***"Eu sunt Arhanghelul Gavriil şi am venit aici, ca să-ţi spun să scrii toate vicleşugurile dracilor pe care le-ai văzut şi auzit şi să le dai la iveală în lume."***

Avva Antonie, deşteptându-se, şi-a adus aminte de cuvintele Îngerului şi lăudând pe Dumnezeu, a zis: ***"Mulţumesc Ţie, Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeul Puterilor, că ai trimis pe Îngerul Tău poruncindu-mi să scriu toate răutăţile şi vicleşugurile dracilor, cum ei săvârşesc ucideri, pizmuiri, zavistii şi războaie între creştini, făcându-i a se urî unul pe altul şi să nu cinstească Sfânta Duminică întru care s-a făcut Învierea Ta, a Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos."***

Iubiţii mei fii şi fiice în Hristos Dumnezeu Cuvântul, rogu-vă, urmaţi această sfătuire a mea şi fugiţi de orice jocuri şi neorânduieli, fiindcă acestea bucură foarte mult pe draci, care pricinuiesc oamenilor nenumărate păcate. Rugaţi-vă zilnic lui Dumnezeu ca să vă izbăvească de toate relele meşteşugiri cu vicleşuguri şi lupte infernale ale necuratului vrăjmaş diavol, având pe Dumnezeu într-ajutor, a Căruia este Stăpânirea, Puterea şi Slava şi Lui Se cuvine cinstea şi închinăciunea acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

(Protos. Nicodim Măndiţă: "Dai voinţă, iei putere")

SF CUV
ANTONIE CEL MARE
ÎN INIMA
CELOR BLÂNZI
ODIHNEȘTE
DOMNUL
IAR SUFLETUL
RĂZVRĂTIȚILOR
ESTE